

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Karla Šimky a soudců JUDr. Miluše Doškové a JUDr. Ondřeje Sekvarda v právní věci žalobce: **Centrum Krakov a. s.**, se sídlem Lodžská 850/6, Praha 8, zastoupený Mgr. Janem Tomaierem, se sídlem Černokostelecká 281/7, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, se sídlem Mariánské nám. 2/2, Praha 1, zastoupený JUDr. Tomášem Sokolem, advokátem se sídlem Sokolská 60, Praha 2, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015, č. j. 928422/2013 S-MHMP 915155/2013-DPC-1, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 4. 2018, č. j. 9 Af 63/2015 - 86,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žalovaný **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 8228 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Jana Tomaiera, do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Rozsudkem Městského soudu v Praze označeným v záhlaví bylo zrušeno rozhodnutí žalovaného z 15. 6. 2015, č. j. 928422/2013 S-MHMP 915155/2013-DPC-1, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce a potvrzen platební výměr Úřadu městské části Praha 8 z 19. 6. 2013, č. j. MCP8 084013/2013, zn. EO/2013/1343016689/PV/06/Mi. Uvedeným rozhodnutím byl žalobci stanoven místní poplatek za užívání veřejného prostranství

umístěním stavebního zařízení pro provádění staveb a jejich změn v ulici „Hnězdenská“ (parkoviště u nákupního centra Krakov), k. ú. X, o rozloze 1407 m² v době od 1. 7. 2012 do 29. 11. 2012 ve výši 2 138 640 Kč. Žalovaný dospěl k závěru, že pozemek užívaný žalobcem je veřejným prostranstvím podléhajícím zpoplatnění při zvláštním užívání a nevztahuje se na něj žádná výjimka. Pozemek byl vymezen v obecně závazné vyhlášce hl. města Prahy č. 5/2011 (dále též jen „vyhláška“) pro účely stanovení místního poplatku v souladu se zákonem podle přílohy č. 2 vyhlášky. Sám žalobce ostatně ohlásil zvláštní užívání pozemku jako veřejného prostranství, s čímž je spojena poplatková povinnost.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[2] Krajský soud napadeným rozsudkem rozhodnutí žalovaného zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Dospěl k závěru, že aby pozemek užívaný žalobcem bylo možné zpoplatnit, muselo by být parkoviště na něm umístěné vymezeno v příloze č. 2 bodu 6 vyhlášky jako „*Další prostory přístupné každému bez omezení*“, kde jsou jinak uvedena parkoviště přiléhající k ulicím (např. „Vosmíkových“, „Na Zámkách“), u nichž je jinak jejich zpoplatnění zvláštní užívání upraveno v téže příloze vyhlášky bodu 3 „*Ulice a chodníky*“. Poplatková povinnost musí být jednoznačná, striktní, určitá a srozumitelná a nemůže ponechat žalovanému prostor pro nahodilý přístup, kdy jednou je parkoviště součástí ulice spadající pod přílohu č. 2 bod 3 vyhlášky a jednou je umístěno dále od ulice a mělo by být zahrnuto pod přílohu č. 2 bod 6 vyhlášky. Pravidla by měla být předvídatelná. Ohlášení zvláštního užívání veřejného prostranství žalobcem nemůže založit poplatkovou povinnost, aniž by tato plynula ze samotné vyhlášky.

III. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[3] V kasační stížnosti proti shora specifikovanému rozsudku žalovaný (dále jen „stěžovatel“) uvedl, že rozsudek je nepřezkoumatelný [§ 103 odst. 1 písm. d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“]. Zmínka o parkovišti umístěném v ulici „Vosmíkových“ nebo „Na Zámkách“ je uvedena v příloze č. 2 bodu 6 vyhlášky pouze proto, že zpoplatnění zvláštního užívání veřejného prostranství je zakotveno i pro část pozemků k parkovišti přiléhajících, jinak je takové užívání parkoviště zpoplatněno podle přílohy č. 2 bodu 1 vyhlášky – „*Náměstí*“ nebo bodu 3 téže přílohy vyhlášky „*Ulice a chodníky*“. Pokud soud vyšel pouze z žalobcem predestované interpretace skutečnosti, není jeho rozsudek přezkoumatelný pro nedostatek důvodů. Jelikož u ulice „Hnězdenská“ nebyly žádné zvláštní plochy k vymezení podle přílohy č. 2 bodu 6 vyhlášky, uplatní se úprava podle přílohy č. 2 bodu 3 vyhlášky a zvláštní užívání parkoviště podléhá zpoplatnění jako součást ulice.

[4] Dále stěžovatel v úzké návaznosti na námitku předchozí konstatoval, že napadený rozsudek je nezákonný z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Nesprávně bylo posouzeno vymezení parkoviště u nákupního centra Krakov jako pozemku nepodléhajícího zpoplatnění dle vyhlášky, když zmínka o parkovišti v příloze č. 2 bodu 6 vyhlášky neznamená, že ke svému zpoplatnění musí být parkoviště u konkrétní ulice vždy vymezeno v daném ustanovení, a contrario chybí-li tam, nelze jej tak zpoplatnit podle přílohy č. 2 bodu 3 vyhlášky jako součást ulice. Sám žalobce ohlásil zábor veřejného

pokračování

prostranství a uvedl údaje pro zpoplatnění zvláštního užívání, nemůže se tedy nyní dovolávat nejasnosti právní úpravy. Soud se nijak nezabýval definicí pojmu „ulice“, a nijak tak nezpochybnul přístup stěžovatele k tomu, že parkoviště je její součástí – tedy silnice s přiléhajícími prostory zpravidla až k hranici budov nacházejících se na ní. Součástí ulice tak jsou i chodníky, parkoviště a silniční vegetace. Stejně je pojem posuzován pro účely zákona o pozemních komunikacích a měl by být obdobným způsobem posuzován i pro účely zákona o místních poplatcích. Soud měl vzít v úvahu i historický původ právní úpravy a záměr legislativce, což neučinil. Ulicí „Hnězdenskou“ je tak třeba rozumět celý prostor podél komunikace k hranici domů s uvedenými čísly popisnými. I další veřejná parkoviště v rámci městské části Praha 8 jsou veřejnými prostranstvími, jejichž zvláštní užívání je zpoplatněno, jako součásti konkrétních ulic (např. „Zhořelecká“ nebo „Na Bendovce“).

[5] Žalobce kasační stížnost označil za nepřipustnou podle § 104 odst. 4 s. ř. s. Stěžovatel s napadeným rozsudkem polemizuje, tedy nemůže být nepřezkoumatelný. Fakticky stěžovatel stížností doplňuje argumentaci svého rozhodnutí a vznáší zcela nové argumenty skutkové i právní, o něž se rozhodnutí žalovaného neopíralo, a k nimž soud nemůže přihlížet (§ 109 odst. 5 s. ř. s.). Vyhláška naopak v jiných katastrálních územích nekonzistentně v příloze č. 2 bodu 6 uvádí i pozemky tvořící ulici, jejíž zvláštní užívání by mělo podléhat zpoplatnění podle bodu 3 přílohy. Uvedená absence systému vyhlášky pak vylučuje právní jistotu adresátů ohledně toho, u kterého veřejného prostranství přichází v úvahu zpoplatnění zvláštního užívání. Nelze přijmout závěr stěžovatele, že z vyhlášky je patrná koncepce přístupu k pozemkům v rámci Městské části Praha 8, rozhodující je smysl a systematika vyhlášky jako celku, a nelze po adresátovi požadovat, aby zkoumal historické pozadí mající původ v 70. letech. Ohlášení záboru veřejného prostranství pro účely zpoplatnění správcí poplatku pak je bez významu.

[6] V replice k vyjádření žalobce stěžovatel sdělil, že překrývání se jednotlivých vymezených skupin podle několika bodů přílohy č. 2 vyhlášky může přispět k přehlednosti právní úpravy a tedy i právní jistoty adresátů právní normy. Samotné uvedení pouze parcelního čísla, zakreslení do katastrální mapy nebo slovní popis nepřispějí k větší právní jistotě, pouze kombinace uvedených přístupů.

[7] Žalobce v reakci na repliku stěžovatele setrval na svém stanovisku a odkázal na výsledek obdobného sporu mezi nimi týkajícího se období předešlého nyní projednávanému, kdy byla potvrzena správnost závěrů rozsudku Městského soudu v Praze, jež jsou totožné jako nyní.

IV. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti. Konstatoval, že stěžovatel je osobou oprávněnou k jejímu podání (§ 102 s. ř. s.), kasační stížnost byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.).

[9] Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž

by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přičemž žádnou takovou vadu neshledal.

[10] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů [IV./A; kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.] a dále se zabýval námitkou nesprávného posouzení právní otázky [IV./B; § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.].

IV./A

[11] Stěžovatel v první řadě namítal, že napadený rozsudek je nepřezkoumatelný, neboť nevzal v úvahu alternativní pohled na zjištěný skutkový stav a pouze převzal názor na danou věc předestřený žalobcem. Námitka není důvodná.

[12] Při posuzování nepřezkoumatelnosti soud zkoumá, zda z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Ústavní soud v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (publikovaný ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu pod č. 225/2008, sv. 51), konstatoval, že „soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny“. Dále např. z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, (dostupný na www.nssoud.cz jako ostatní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu), plyne že „není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci z hlediska účastníka řízení klíčovou, na níž je postaven základ jeho žaloby“. V rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, (publ. pod č. 134/2004 Sb. NSS), Nejvyšší správní soud konstatoval, že „nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny“.

[13] Při zohlednění shora naznačeného přístupu judikatorní praxe je Nejvyšší správní soud toho názoru, že těmito kritériím napadený rozsudek dostál, neboť je z něj zcela zřejmé, k jakým skutkovým zjištěním Městský soud v Praze dospěl, ostatně mezi stranami nebylo o skutkových zjištěních sporu, a jaký právní závěr na podkladě takto zjištěného skutku učinil. Především se napadený rozsudek vypořádal se všemi žalobními námitkami, včetně namítané nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jehož struktura byla poněkud specifická. Pokud nyní stěžovatel namítá, že rozsudek soudu je nepřezkoumatelný proto, že vzal v úvahu pouze náhled žalobce na skutkový děj, je tomu tak podle Nejvyššího správního soudu především z důvodu, že soudu nebyly žádný jiný názor a argumentace ze strany žalovaného předloženy. Je třeba uvést, že soud by byl

pokračování

povinen vzít v úvahu odlišný názor žalovaného na skutková zjištění učiněná ve správním řízení v podobě naznačené v kasační stížnosti, není však povinen dovozovat, z jakých jiných možných důvodů by byl žalobci vyměřen poplatek za zvláštní užívání veřejného prostranství nad rámec těch, jež byly uvedeny v polemice s odvoláním žalobce v rozhodnutí žalovaného. Jestliže nyní žalovaný předkládá Nejvyššímu správnímu soudu další potenciální výklad sporných ustanovení vyhlášky, jedná se o argumenty, které mohly být uvedeny v rámci rozhodnutí žalovaného, případně ve vyjádření k žalobě. V tuto chvíli se jeví pouze jako dodatečně vyvinutá snaha zvrátit kasační rozhodnutí krajského soudu, jemuž nelze vyčítat, že svoje rozhodnutí nepostavil na argumentaci, jež mu nebyla žalovaným zpřístupněna. Odůvodnění, jež krajský soud zvolil, pak bylo ucelenou a logickou argumentací, jež v sobě dostatek důvodů pro takový postup obsahovala.

[14] Úkolem správního orgánu je, aby jeho rozhodnutí obsahovalo argumenty, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, nikoli si takové argumenty ponechat jako alternativu pro případ, že bude třeba se jimi bránit v soudním řízení. Je vyloučeno, aby správní orgán dotvářel své rozhodnutí až obsahem kasační stížnosti. Podle § 102 odst. 2 a 3 ve spojení s § 116 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, musí být rozhodnutí správce daně odůvodněno tak, aby bylo zřejmé, z jakého skutkového základu správce daně vyšel, jaké právní závěry na jeho podkladu učinil a jakým způsobem vypořádal argumentaci účastníka řízení. Právě uvedené není nijak v rozporu ani s žalovaným citovaným rozsudkem zdejšího soudu z 2. 7. 2008, č. j. 1 Ans 5/2008 – 104, neboť novou argumentaci žalovaný uvést může, na druhou stranu nelze očekávat, že ji Nejvyšší správní soud bude považovat za součást rozhodnutí žalovaného a poměřovat jí napadený rozsudek krajského soudu z toho hlediska, že takový možný způsob interpretace nevzal v úvahu. V každém případě je zřejmé, že stěžovateli jsou známy důvody, na nichž krajský soud vystavěl svoji argumentaci, neboť s nimi obsáhle polemizuje, nelze tedy považovat rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů – ty soud uvádí. Fakticky odlišný názor stěžovatele na výklad příslušných ustanovení vyhlášky než ten, který zaujal soud, nemůže naplnit uvedený kasační důvod, mohl by nicméně být důvodem spočívajícím v nesprávném posouzení právní otázky, jemuž se Nejvyšší správní soud věnuje v dalších bodech tohoto rozsudku.

IV./B

[15] V návaznosti na námitku nepřezkoumatelnosti vznesl stěžovatel též námitku nesprávného posouzení právní otázky [§ 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.]. Námitka není důvodná.

[16] Podstata námítky spočívala v tom, že parkoviště jsou dle stěžovatele součástí ulic a ty jsou poplatku podrobeny v rámci zařazení ulic do přílohy č. 2 bodu 3 vyhlášky, zmínka o parkovišti v bodu 6 téže přílohy pak je odůvodněna specifikem dalších pozemků podléhajících zpoplatnění a nacházejících se v okolí parkoviště. Soud se s takto podaným výkladem stěžovatele neztotožňuje.

[17] V první řadě je třeba poukázat na rozsudek zdejšího soudu z 29. 10. 2018, č. j. 9 Afs 193/2017 – 80, který řešil naprosto stejnou otázku mezi týmiž účastníky, pouze za období bezprostředně předcházející (9. 4. – 30. 6. 2012) nyní projednávanému

(1. 7. - 29. 11. 2012), za něž byl vyměřen poplatek za zvláštní užívání veřejného prostranství. Citovaný rozsudek se ztotožnil s argumentací krajského soudu a konstatoval (bod [11]), že „nelze připustit, aby správní orgány dovozovaly vznik poplatkové povinnosti za zvláštní užívání parkoviště jako součásti zpoplatněných ulic použitím nahodilého kritéria blízkosti či vzdálenosti parkoviště od ulice s tím, že parkoviště umístěná blíže k ulicím jsou zpoplatněna v rámci ulic“. Pokud pak vyhláška v příloze č. 2 bodu 6 uvádí pozemky, jež slouží jako parkoviště [„Vosmíkových“ (parkoviště), č. parc. X, X a X v k. ú. X, nebo plocha při ul. „Na Zámkách“ u nákupního střediska, parkoviště, příjezdová cesta k nákupnímu středisku, část parc. č. X v k. ú. X], zatímco v bodu 3 jsou vypočteny ulice (mj. i ulice „Hnězdenská“), je pak třeba učinit závěr, že parkoviště jsou zpoplatňována nikoli jako součást ulic, ale v rámci položky „Další prostory přístupné každému bez omezení“ uvedené v bodu 6. Nejsou-li tam parkoviště uvedena, nemůže být zpoplatněno ani jejich zvláštní užívání. Na uvedeném závěru nemění nic ani poukaz stěžovatele na to, že předmětem byly jiné pozemky nacházející se poblíž. V takovém případě nebylo třeba specifikovat v uvedeném bodu parkoviště a stačilo uvést pozemky pouze parcelními čísly, ta byla rovněž uvedena a předmětné pozemky tak byly jednoznačně identifikovány. Záměr normotvůrce je jedna věc, druhá pak, jakým způsobem byl schopen tento svůj záměr přetavit do srozumitelného a jednoznačného textu právního předpisu. Nelze se dovolávat určité systematiky vyhlášky pro konkrétní městskou část s tím, že jiná městská část má systematiku jinou, adresát právní normy není povinen a ani schopen zjistit, jak se liší přístup městských částí ke zpoplatnění veřejných prostranství v závislosti na jejich schopnosti se jasně a srozumitelně vyjádřit. Pouze jednoznačně stanovená a nepochybná povinnost stanovená právním předpisem podporuje právní jistotu adresáta, v opačném případě jdou pochybnosti k tíži toho, kdo takový předpis vytvořil, resp. toho, kdo na jeho základě povinnosti ukládá a vymáhá. Poplatková povinnost by též měla plynout vždy z jednoho konkrétního ustanovení, není možné ji dovozovat jednou podle jednoho, jednou podle druhého ustanovení, pokud je charakter zpoplatňovaného pozemku stejný, případně snad dovozovat, že jde o pozemek, u něhož se překrývá vymezení podle více ustanovení vyhlášky. Takový přístup stěžovatele pak vnáší do interpretace vyhlášky pouze chaos a žalobcem i krajským soudem správně konstatovanou nekonzistenci.

[18] Na uvedeném závěru ničeho nemění ani § 12 odst. 4 zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pozemních komunikacích“), podle něhož je parkoviště součástí místní komunikace, pokud není samostatnou komunikací, z čehož stěžovatel dovozoval, že je nutné jeho užívání zpoplatnit jako součást ulice, která je místní komunikací. Smysl právní úpravy pozemních komunikací a úpravy místních poplatků je jiný a jakkoli by bylo vhodné, aby v právním řádu vždy obdobné výrazy měly i stejný význam, nelze od jiného účelu právní úpravy odhlédnout. Soud se v tomto směru zcela ztotožňuje se stěžovatelem citovaným rozsudkem zdejšího soudu z 26. 10. 2005, č. j. 2 Afs 81/2005 – 54 (publ. pod č. 791/2006 Sb. NSS), požaduje-li bezrozpornost právního řádu a jednotu a racionalitu právních předpisů, tvůrce vyhlášky si s tím však příliš hlavu nelámal a za terminologicky a systematicky jednotnou ji označit nelze.

[19] Při přijetí argumentu stěžovatele a zohlednění zákona o pozemních komunikacích by zcela postrádalo význam, aby zákon č. 565/1990 Sb., o místních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů, rozlišoval chodníky nebo náměstí, neboť chodník je rovněž podle

pokračování

zákona o pozemních komunikacích součástí místní komunikace a stejně tak i náměstí bývá křižovatkou dalších místních komunikací, jejichž zvláštní užívání by pohledem stěžovatele bylo možné zpoplatnit jako součást ulice. Nadto tento výklad vnáší do výkladu vyhlášky další chaos, neboť by adresát právní normy musel zjišťovat, zda náhodou není parkoviště samostatnou komunikací pro účely posouzení jako součástí místní komunikace, a tedy i ulice či náměstí. Rozlišování uvedených veřejných prostranství by pak bylo zbytečné stejně jako to, aby další plochy, jež jsou součástí ulice, byly vymezeny v bodu 6 přílohy č. 2, neboť by vždy byly zpoplatněny podle bodu 1 nebo 3.

[20] Relevantní není ani poukaz na ohlášení záboru veřejného prostranství žalobcem pro účely vyměření místního poplatku, neboť nejprve je třeba vymezit pozemek, který takovému zpoplatnění podléhá, a teprve následně jej zpoplatnit. Nelze povinnost zpoplatnění vázat na tvrzenou vědomost žalobce či jeho samostatný úkon v podobě ohlášení záboru takového pozemku. Nesprávné podání žádosti nemůže založit vyhláškou nestanovenou povinnost za zvláštní užívání veřejného prostranství platit.

[21] Odkazoval-li stěžovatel na judikaturu Ústavního soudu, s tou lze v obecné rovině souhlasit, stěžovatel však nedodržel jasně stanovené mantinely ohledně srozumitelnosti a jasnosti vymezení prostranství, jež poplatkové povinnosti podléhají. Je tak zcela bez významu, že soud se v napadeném rozsudku nezabýval definicí pojmu „ulice“, když výklad pojmu nebyl pro rozhodnutí určující. Podstatné bylo, zda všechny části ulice podléhají zpoplatnění, či nikoli, a soud došel systematickým výkladem k závěru, že tam, kde kromě ulice je v příloze vyhlášky samostatně i další pozemek určený buď parcelním číslem, nebo specifikem způsobu jeho užití, naznačuje to odlišné pojetí pro účely stanovení poplatkové povinnosti. V takovém případě nebylo třeba zabývat se ani historickým úmyslem normotvůrce. Bez významu je i poukaz stěžovatele na to, že v rámci ulice „Hnězdenská“ či dalších jsou další parkoviště, jež poplatkové povinnosti nepochybně podléhají, neboť k nim je třeba přistoupit stejným způsobem, jako to učinil soud nyní v projednávané věci.

V. Závěr

[22] S ohledem na shora uvedenou argumentaci Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s. *in fine*).

[23] O náhradě nákladů soudního řízení bylo rozhodnuto ve shodě s ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s., neboť žalovaný ve věci neuspěl. Náklady žalobce jsou tvořeny odměnou ve výši 3100 Kč podle § 9 odst. 4 písm. d) a § 7 bod 5 vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“) za úkon právní služby, jímž bylo vyjádření se ke kasační stížnosti a k replice k jeho vyjádření, paušální náhradou za uvedené úkony podle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu ve výši 300 Kč/úkon podle § 13 odst. 1 a 3 advokátního tarifu v celkové výši 600 Kč. Součástí náhrady je též daň z přidané hodnoty, jejímž je zástupce žalobce plátcem, podle § 57 odst. 2 s. ř. s., ve výši 1428 Kč. Celková výše náhrady, již je žalovaný povinen žalobci k rukám jeho zástupce podle § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), zaplatit, činí 8228 Kč, a to ve lhůtě podle § 64 s. ř. s. ve spojení s § 160 odst. 1 o. s. ř.

P o u ě n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 12. března 2020

JUDr. Karel Šimka
předseda senátu